

Arrest

nr. 83 050 van 15 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 februari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VROMBAUT, die *loco* advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 13 december 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 25 mei 2011 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker diende een beroep in tegen de beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 68.156 van 7 oktober 2011 heeft de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 27 februari 2012 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 29 februari 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing genomen houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten V.S.K.
geboren te Kaboel, op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 27.02.2012 (2)

Overwegende dat
betrokkene op 13.12.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 26.05.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 24.06.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waarop 11.10.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 27.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat zijn problemen in Afghanistan nog steeds actueel zijn; betrokkene zich beroept op dezelfde motieven als zijn vader, V.S.C.; betrokkene verwijst naar de documenten die zijn vader bij zijn gehoor naar voren bracht en in het bezit is van de enveloppen waarin ze deze documenten zouden ontvangen hebben; er desalniettemin in het dossier van dhr. V.S.C., evenwel op 29.02.2012 een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater) genomen werd; er overigens reeds gedurende de vorige asielaanvraag van betrokkene geen geloof kon gehecht worden aan de bewering dat betrokkene de laatste jaren - voor zijn vertrek naar België - in Kabul (Afghanistan) zou verbleven hebben; de huidige verklaringen van betrokkene niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene verder ook zijn ongenoegen uit over de tolk die hem bij zijn interview op het CGVS bijstond; hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene de mogelijkheid had beroep aan te tekenen bij de RW tegen de beslissing van het CGVS binnen de daarvoor voorziene termijn; de beslissing van het CGVS door de RVV bevestigd werd; de Dienst Vreemdelingenzaken geen beroepsinstantie is en ook niet over de bevoegdheid beschikt deze elementen te onderzoeken; hetzelfde geldt voor wat betreft de huidige levensomstandigheden van betrokkene in België; dergelijke motieven geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève en er dan ook geen verder gevolg aan kan gegeven worden; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de schending van de materiële motiveringsplicht. Een tweede middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. De vader van de verzoekende partij werd op 29 februari 2012 eveneens in het bezit gesteld van een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Het beroep dat hij indiende tegen deze beslissing is bij de Raad gekend onder het nummer RvV 92.236.

2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij thans uitdrukkelijk doet gelden dat haar verzoekschrift intrinsiek verbonden is met dat van haar vader en dat zij integraal verwijst naar dit beroep. Zij herneemt de middelen die haar vader aanvoerde. Bij gebrek aan andere argumenten, en daargelaten de vraag of de verzoekende partij wel beschikt over de hoedanigheid die haar toelaat de motieven van de beslissing die werd genomen ten aanzien van haar vader te betwisten, kan worden verwezen naar het arrest nr. 83 047 van 15 juni 2012, waarin het beroep van verzoekers vader wordt verworpen op grond van de volgende overwegingen:

“1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 13 december 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 25 mei 2011 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekende partij diende een beroep in tegen de beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 68.156 van 7 oktober 2011 heeft de Raad aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 27 februari 2012 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 29 februari 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing genomen houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten V.S.C.
geboren te Kaboel, op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 27.02.2012 (2)

Overwegende dat
betrokkene op 13.12.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 26.05.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 24.06.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 11.10.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 27.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat zijn problemen in Afghanistan nog steeds actueel zijn; betrokkene een brief van F. A. (een zakenpartner) en een brief van een parlamentslid (van de tempel in Afghanistan) naar voren brengt, waarin zijn problemen bevestigd worden, alsook de envelop waarin deze brieven verstuurd werden; deze brieven echter een gesolliciteerd karakter hebben, waardoor de bewijswaarde ervan gering is; betrokkene verder ook een kopie van een huurcontract en een kopie van een brief van zijn advocaat aanbrengt, alsook de envelop waarin deze documenten verstuurd werden; de bewijswaarde van een kopie echter gering is, aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld; betrokkene tenslotte ook in het bezit is van zijn origineel paspoort en dat van zijn partner V.P. en zijn zoon V.S.K.; betrokkene aan de hand van deze documenten zijn Afgaanse nationaliteit wil staven; hierbij dient opgemerkt te worden dat de nationaliteit van betrokkene nooit door de Belgische asielinstanties werd betwist; er anderzijds geen geloof kon gehecht worden aan de bewering dat betrokkene - voor zijn vlucht naar België - recent in Kabul (Afghanistan) / zou verbleven hebben; er dan ook geen geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen die betrokkene aldaar zou gekend hebben; voornoemde documenten niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen; deze paspoorten immers afgeleverd werden

door de Afghaanse Ambassade te Brussel en nergens uit blijkt dat betrokkene recent in Kabul (Afghanistan) zou verbleven hebben; deze documenten bovendien louter op basis van persoonlijke verklaringen verkregen kunnen worden, aangezien de Afghaanse Ambassade niet over een bevolkingsregister beschikt, dat ze zouden kunnen raadplegen om documenten af te leveren; betrokkene tenslotte ook verwijst naar zijn huidige levensomstandigheden in België en stelt dat zijn kinderen het goed doen op school; dergelijke motieven geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève en er dan ook geen verder gevolg aan kan gegeven worden; hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft de bewering dat zijn partner, V.P., ziek is; het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de schending van de materiële motiveringsplicht en de schending van het redelijkheidbeginsel. Ter ondersteuning van dit eerste middel stelt de verzoekende partij met name dat:

“II.1.4. In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat de nieuwe elementen die verzoekende partij bijbracht bij haar tweede asielaanvraag, m.n. een brief van een zakenpartner, een brief van een parlements lid, een huurcontract, een brief van een advocaat en hun enveloppen, onvoldoende doorslaggevende bewijzen zijn om het verblijf van de verzoekende partij in Kaboel te staven. De verwerende partij twijfelt echter niet aan de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij.

De nieuwe elementen, namelijk de brief van de advocaat, de brief van haar zakenpartner en het huurcontract bewijzen wel degelijk dat de verzoekende partij in Kaboel gewoond heeft en dat zij nog steeds gezocht worden. Het feit dat drie documenten onafhankelijk van elkaar het verblijf van de verzoekende partij in Kaboel bevestigen is toch al een redelijke grond om aan te nemen dat dit werkelijk zo was. Het feit dat dergelijke bewijzen al niet meer volstaan om het verblijf te bewijzen van de verzoekende partij is dan ook moeilijk te begrijpen. Wat verwacht de verwerende partij nog meer?

De manier waarop de verwerende partij alles in twijfel trekt is echter niet redelijk en doet bijna het vermoeden rijzen dat ze is ingegeven door vooringenomenheid. Het lijkt zelfs zo dat de verzoekende partij en haar familie hun asielverhaal niet kunnen bewijzen omdat de verwerende partij het sowieso toch niet gelooft.

II.1.5. Er dient ook gezegd dat de verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag wel degelijk nog 'nieuwe elementen' mag aanbrengen die haar verhaal doen bevestigen.

De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004.

In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/8 Vreemdelingenwet.

Considérant que l'élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité, qui justifie un nouvel examen de la demande d'asile, peut avoir trait à des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle les demandeurs d'asile auraient pu les fournir, mais aussi consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure;

De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar Arrest 97.954 van de Raad van State dd. 25 juli 2001.

Considérant qu' il ressort du dossier administratif et de la demande de suspension qu'a l'appui de sa seconde demande d' asile la requérante a invoqué deux éléments, à savoir une lettre datée du 30 juin 2001 émanant d'une de ses sœurs et adressée à une autre de ses sœurs ainsi qu'une communication téléphonique faisant état d'interrogatoires et de perquisitions au domicile de la sœur de la requérante; que si l'on peut admettre que ne constituent pas des éléments nouveaux obligeant l'administration prendre en considération une nouvelle demande d'asile, des éléments de preuve que la requérante aurait pu produire à l'appui de sa première demande, constituent cependant un élément nouveau la preuve nouvelle d'une situation antérieure; qu'en l'espèce la lettre du 30 juin 2001 peut constituer un élément nouveau au sens de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980; que l'exception ne peut être retenue ;

II.1.6. Hieruit zal de verwerende partij dan ook argumenteren dat een nieuw gegeven in de zin van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet enkel betrekking kan hebben op het bewijs van een situatie die zich voordeed na het afsluiten van de eerste asielaanvraag, en dus niet betrekking kan hebben op een nieuw bewijs van een vroegere situatie; een opvatting is die rechtens niet verantwoordbaar is.

Deze stelling is dan ook verwerpelijk aangezien de verzoekende partij deze documenten slechts na de eerste asielperiode heeft ontvangen en deze dus onmogelijk kon aanbrengen in de eerste asielpprocedure.

II.1.7. Ook stelt de verwerende partij:

"(...)betrokkene een brief van Fahim Ahmadi (een zakenpartner) en een brief van een parlements lid (van de tempel in Afghanistan) naar voren brengt, waarin zijn problemen bevestigd worden, alsook de envelop waarin deze brieven verstuurd werden; deze brieven echter een gesolliciteerd karakter hebben, waardoor de bewijswaarde ervan gering is(...)"

De verwerende partij stelt dat de brieven een 'gesolliciteerd karakter' hebben. De verzoekende partij vraagt zich dan ook af in welke mate de verwerende partij, bijvoorbeeld, de brief van de parlements lid heeft kunnen beoordelen zonder deze te vertalen? Hoe kan de verwerende partij de brief bestempelen als 'gesolliciteerd' indien zij de inhoud van de brief niet kent?

De verzoekende partij zal echter niet ontkennen dat het in principe wel toekomt aan haar om voor een vertaling te zorgen. Indien de verwerende partij zich hieraan vasthoudt, wat haar goed recht is, dan had zij die brief niet kunnen beoordelen, maar moeten stellen dat zij deze niet in overweging kon nemen bij gebrek aan vertaling. Aangezien de brief in dat geval nog niet inhoudelijk zou beoordeeld zijn had de verzoekende partij deze 'belangrijke' brief dan nog eens kunnen voorleggen ter beoordeling met vertaling.

De verwerende partij heeft er in casu echter voor geopteerd om de brief wel degelijk te beoordelen. Vooraleer zij dan inhoudelijke uitspraken erover doet, zou zij toch tenminste zelf over een vertaling moeten kunnen beschikken. Dit kan niet zo moeilijk kan zijn, aangezien zij tolken ter beschikking heeft bij het verhoor van de verzoekende partij zelf. In het administratief dossier zit geen enkel element dat erop wijst dat zij dergelijke vertaling gedaan hebben vooraleer te besluiten dat het document een 'gesolliciteerd karakter' had. Problematisch voor de verzoekende partij is nu dat de belangrijke brief nu beoordeeld werd (zonder kennis van zaken van de verwerende partij) en dat zij hem dus niet meer kan voorleggen met vertaling, aangezien reeds beoordeeld.

II.1.8. Bijgevolg is er hier sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht (de verzoekende partij begrijpt niet hoe de verwerende partij tot dergelijk oordeel is gekomen zonder vertaling in het administratief dossier) en schending van artikel 51/8 wat betreft het aanbrengen van nieuwe elementen die wel degelijk bewijzen dat de verzoekende partij gevaar loopt in haar regio. Dit alles vraagt om een nietigverklaring van de bestreden beslissing!"

2.1.2. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624), en dit in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, bepaling die de grondslag uitmaakt van de thans bestreden beslissing.

2.1.3.1. Artikel 51/8 vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,*
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,*
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 vreemdelingenwet.*
- cumulatief aanwezig moeten zijn.*

Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft voorts niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606). Daarbij moet worden vastgesteld dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Uit stukken die geen bewijswaarde hebben, kunnen alleszins geen dergelijke aanwijzingen afgeleid worden. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet voorts worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Stellen dat het niet aan de verwerende partij zou zijn om de inhoud van de stukken te onderzoeken, zoals verzoeker doet, gaat derhalve niet op. Immers, de gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)).

2.1.3.2. Uit de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 mei 2011, blijkt dat de asieldiensten, na onderzoek van de eerste asielaanvraag, niet betwistten dat de verzoekende partij uit Afghanistan afkomstig is, maar geen geloof hechtten aan zijn afkomst uit Kabul en zijn beweerde recente verblijf aldaar. Deze weigeringsbeslissing werd bevestigd door de Raad bij arrest van 7 oktober 2011 daar de verzoekende partij er niet in slaagde aannemelijk te maken dat hij uit Kabul afkomstig was en tot voor kort in Kabul, Afghanistan had verbleven.

De documenten die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag van 27 februari 2012 voorlegde zijn een brief van een zakenpartner, een brief van een parlamentslid, een kopie van een huurcontract en een kopie van een brief van een advocaat alsook de enveloppen waarin deze stukken werden verstuurd. Uit het gehoorverslag in het administratief dossier blijkt dat de indiening van een tweede asielaanvraag door

de verzoekende partij tot doel had om te bewijzen dat de verzoekende partij wel recent in Kabul had geleefd.

Verzoeker doet thans gelden dat de betrokken documenten onafhankelijk van elkaar zijn verblijf in Kaboel bevestigen zodat ze een redelijke grond vormen om aan te nemen dat het zo was en betoogt dat de verwerende partij, door alles in twijfel te trekken, niet redelijk is en vooringenomen.

Het standpunt van verzoeker vereist dat hij de beoordeling van de voorgelegde stukken door de verwerende partij kan weerleggen als zijnde onrechtmatig.

Met betrekking tot de brief van verzoekers zakenpartner en deze van een parlamentslid van de tempel in Afghanistan, en het oordeel van de verwerende partij dat ze een gesolliciteerd karakter hebben, doet verzoeker gelden dat deze inhoudelijk zijn beoordeeld zonder dat er een vertaling voorlag.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij, op de vraag welke nieuwe elementen hij aanbrengt voor de aanvraag, stelde dat het ging om een brief van de advocaat als bewijs dat hij uit Kaboel komt en een brief van een tempel uit Afghanistan opgesteld door een parlamentslid die bevestigt dat verzoeker uit Kaboel afkomstig is en die verzoekers problemen bevestigt. In het licht van het reeds eerder ongeloofwaardig bevonden asielrelaas –zo ook wat de afkomst uit Kaboel betreft- en gelet op verzoekers eigen verklaringen over de herkomst en de inhoud van de documenten én de vaststelling dat verzoeker zelf geen vertaling voorlegt en evenmin ontkent dat de brieven een gesolliciteerd karakter zouden hebben, kan de verwerende partij geen kennelijk onredelijk handelen worden aangewreven doordat zij deze brieven elke bewijskracht ontzegt. Dat er zich in het dossier geen vertaling bevindt, doet daaraan geen afbreuk temeer nu, zoals reeds gezegd, verzoeker zelf geen vertaling voorlegt waaruit enige bewijswaarde zou blijken.

Nu blijkt dat verzoeker de beoordeling van de andere door hem bijgebrachte documenten niet in concreto betwist, terwijl de verwerende partij aan elk ervan bewijswaarde ontzegt, kan eerstgenoemde partij niet worden bijgetreden waar zij stelt dat alle documenten onafhankelijk van elkaar haar verblijf in Kaboel bevestigen.

2.1.3.3. Samenvattend kan worden gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze, met miskennis van de gegevens van het dossier of van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat verzoeker “geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980” en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen. Nu dit standpunt van de verwerende partij is ingegeven, uitsluitend door het gebrek aan bewijskracht van de nieuwe stukken, is verzoekers argumentatie die is opgebouwd rond de mogelijkheid van het bijbrengen van nieuwe bewijzen van een vroegere situatie niet dienstig.

2.1.4. Een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 51/8 vreemdelingenwet worden niet aangetoond. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de formele motivering van bestuurshandelingen. Ter ondersteuning van dit tweede middel voert hij aan dat:

“II.2.1. Verzoekende partij vraagt asiel aan omdat zij meent een vluchteling te zijn in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Nergens in de bestreden beslissing is te lezen dat de staatssecretaris van mening zou zijn dat de verzoekende partij niet aan de definitie van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet voldoet, of nauwkeuriger geformuleerd: geen nieuwe elementen aanvoert die indiceren dat zij over een gegronde vrees voor terugkeer beschikt en bijgevolg niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling conform art. 48/3 Vreemdelingenwet. De beslissing vermeldt immers enkel:

overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van

Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De Raad van State heeft echter al veelvuldig bevestigd dat de Conventie van Genève geen directe werking in de interne Belgische rechtsorde heeft³. Zodoende dient er dus — wanneer er formeel gemotiveerd dient te worden — quod in casu —verwezen te worden naar de vigerende Belgische wetgeving, m.a.w.: er dient verwezen te worden naar art. 48/3 van de Vreemdelingenwet en dus niet naar de Geneefse conventie.

Dit werd niet gedaan waardoor de bestreden beslissing strijdt met artikelen 2 en 3 van de Wet van 1991.

De ratio legis van de formele motiveringsverplichting bestaat er immers net in dat de overheid de juridische en feitelijke motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen, moet formaliseren in haar beslissing. De juridische motivering waarom verzoekende partij geen vluchteling kan zijn moest (en kon enkel) gesteund worden op 48/3 Vreemdelingenwet omdat de Conventie van Genève geen juridisch motief kan worden omdat ze juist geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde.”

2.2.2.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

2.2.2.2. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar de toepasselijke rechtsregel “Gelet op artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 (...)” en wordt verder, na de beoordeling van de nieuwe gegevens, gesteld dat verzoekende partij “geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”.

2.2.2.3.1. Verzoeker stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing niet mocht steunen, voor wat het aspect vluchtelingenbescherming betreft, op de enkele verwijzing naar het Verdrag van Genève (of zoals de verzoekende partij stelt: de ‘Conventie van Genève’) omdat deze geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde. De juridische motivering kan, volgens de verzoekende partij, enkel steunen op artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2.3.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, niet op grond van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In de mate waarin verzoeker betoogt dat moet worden verwezen naar de Belgische wetgeving, blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk wordt verwezen naar het voormelde artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Uit de onder punt 2.1.3.1. opgenomen weergave van deze bepaling blijkt dat daarin onmiskenbaar wordt verwezen naar “een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3”.

Voorts stelt de Raad vast dat artikel 48/3 van de vreemdelingenwet zelf verwijst naar het Verdrag van Genève van 1951. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet stelt immers:

“§ 1. De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij artikel 25 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet (B.S. 6 oktober 2006). Een van de doelen van deze wet was onder meer de omzetting van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29/4/2004 inzake minimumnormen

voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming in de Belgische vreemdelingenwet (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304). Op haar beurt baseert deze richtlijn 2004/83/EG zich, wat het aspect vluchtelingenbescherming betreft, op de voorwaarden die staan omschreven in het Verdrag van Genève (zie Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, 2006-07, nr.51K 2478/001, 7). Het is dus duidelijk dat artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt gedragen door het Verdrag van Genève.

Gelet op hetgeen voorafgaat wordt een schending van de formele motiveringsplicht niet aangetoond. Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.”

2.4. Het thans voorliggende beroep dient derhalve evenzeer te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS